

Lovforslaget sattes til forhandling.

Edel Saunte: I denne samling har vi allerede én gang behandlet spørgsmålet om børneværnets opbygning og virksomhed. Det sidste lovforslag om ændringer i lov om offentlig forsorg var af 10. december 1957; det omfattede de lokale børneværns opbygning og deres virksomhed, spørgsmålet om princippet for fjernelsessager, det forebyggende børneværns opbygning og vilkår, anbringelse af børn og unge uden for hjemmet samt tilskudsordninger. Ved første behandling af dette lovforslag blev der fra flere sider og også af mig spurgt, om vi ikke snart kunne vente, at administrationsudvalget ville afslutte sit arbejde, så at også de andre problemer, der knytter sig til børneforsorgen, kunne blive løst i forbindelse med behandlingen af det da foreliggende lovforslag. Administrationsudvalget har nu afsluttet sit arbejde og afgivet betænkning nr. 2; resultatet af arbejdet foreligger i dette lovforslag, der behandler børneforsorgens centraladministration, spørgsmålet om en sagkyndig vejledning for de enkelte børneværnsudvalg, efterværn for børn og unge, som er udskrevet fra opdragelseshjem, betalingsproblemerne og endelig retningslinjerne for valget af anbringelsessteder for børn og unge, som anbringes under børneforsorgen. I forbindelse hermed behandles problemet om nye navne på forskellige typer af opdragelseshjem og om oprettelse af specialafdelinger på enkelte opdragelseshjem for elever over 15 år, der har udvist ganske særlige adfærdsvanskeligheder.

Den højtærede socialminister har valgt at sammenarbejde de forskellige problemer, så vi på den måde får en samlet lov, omfattende det lovforslag, som blev fremsat den 10. december 1957, og nærværende lovforslag.

Da vi for nylig i det høje ting har behandlet de spørgsmål, som omfattes af førstnævnte lovforslag, vil jeg nøjes med at knytte nogle bemærkninger til det lovforslag, som nu foreligger, for så vidt angår de bestemmelser, der ikke er medtaget i det første lovforslag.

Børneforsorgens centraladministration har hidtil været henlagt til landsnævnet

for børneforsorg og overinspektionen for børneforsorg med socialministeren som øverste tilsyn. Heri sker der i og for sig ikke nogen større ændring, men der er en forenklingstendens i lovforslaget, som jeg i øvrigt gerne vil tiltræde. Lovforslaget indeholder bestemmelser om, at revision af børneværnsudgifter, bidragssager, gennemgang af børneværnsudvalgenes indberetninger om børns anbringelse uden for hjemmet samt en række andre beføjelser lægges ud til amterne. Jeg tror, denne ordning vil blive bedre og billigere — hurtigere i hvert fald — end den tidligere; det er blot for mig et spørgsmål, om det ikke vil være muligt at gå videre ad den vej, men det må vi jo se på i det udvalg, som kommer til at behandle lovforslaget. Jeg er enig i, at man i størst muligt omfang må søge at undgå dobbeltadministration, hvad enten det gælder forholdet mellem socialministeren og amterne, mellem socialministeren og overinspektionen eller mellem landsnævnet og overinspektionen. Jeg tror, det vil være gavnligt at gennemføre de bestemmelser, der foreslås, men man skal selvfølgelig være opmærksom på, at en række af disse problemer er så afgørende for den enkelte borger, at det kan være risikabelt at tage disse sager bort fra den politisk ansvarlige minister.

Jeg er også enig i forslaget om at udvide det nu eksisterende økonomiudvalg til at blive et pædagogisk-økonomisk udvalg; jeg tror, det vil være gavnligt, at man får en sådan pædagogisk medvirken ved behandlingen af de pågældende sager.

Spørgsmålet om vejledning af børneværnene er jo en vigtig sag. Det er en kendsgerning, at kun 16 pct. af børneværnene foretager en fjernelse af et barn fra hjemmet i løbet af et år, og der er ingen tvivl om, at børneværnene derfor naturligt i mange tilfælde vil trænge til hjælp og vejledning i deres meget vanskelige og krævede arbejde. Det viser også landsnævnets erfaringer, landsnævnet, som tidligere har været vejledende, og som fremdeles i stor udstrækning skal være det. Især tror jeg, vi kan drage gode erfaringer af de konsulenter, der før har arbejdet med disse sager. Jeg hilser derfor med stor glæde, at der nu i § 154 skabes hjemmel for socialministeren til at